

Sygn. akt I C 132/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca: Sędzia S.R. Agata Kłosińska

Protokolant: st. sekr. sąd. Milena Bartłomiejezyk

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2015 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa M. T.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 24.306,44 zł

- 1) zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz M. T. kwotę 24.306,44 zł (dwadzieścia cztery tysiące trzysta sześć złotych czterdzieści cztery grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 12 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz M. T. kwotę 3.633,00 zł (trzy tysiące sześćset trzydzieści trzy złote) tytułem zwrotu kosztów postępowania w sprawie;
- 3) nakazuje pobrać od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 733,60 zł (siedemset trzydzieści trzy złote sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 132/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 grudnia 2013 r. M. T., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, aby pozwany Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zapłacił powodowi M. T. kwotę 22.510,23 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 kwietnia 2013 roku oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 7 marca 2013 r. prowadząc pojazd marki M. (...) o nr rej. (...), którego był właścicielem, uczestniczył w kolizji drogowej, której sprawca był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. W wyniku kolizji samochód powoda został uszkodzony. Powód zgłosił szkodę w dniu 11 marca 2013 r. i na własny koszt sporządził kalkulację kosztów naprawy, która zamknęła się kwotą 36.386 zł. W ramach likwidacji szkody decyzją z dnia 26 kwietnia 2013 r. pozwany przyznał powodowi odszkodowanie w kwocie 13.875,77 zł. Pozwany, pomimo wezwania go do dobrowolnego spełnienia świadczenia, nie naprawił pozostałej części szkody.

(pozew k. 2 – 3)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 30 grudnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 1417/13 referendarz sądowy w Wydziale I Cywilnym Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa orzekł zgodnie z żądaniem powoda.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym sygn. akt I Nc 1417/13 k. 28)

Nakaz zapłaty został pozwanemu doręczony w dniu 13 stycznia 2014 r.

(potwierdzenie odbioru k. 32)

W dniu 24 stycznia 2014 r. pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 30 grudnia 2013 r. zaskarżając go w całości oraz wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł, iż nie kwestionuje zasady swej odpowiedzialności. Wskazał jednak, iż w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi należne mu odszkodowanie w kwocie 12.875,77 zł. Podniósł ponadto, iż pozwany zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania obejmującego tylko celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy czyli takie, które nie prowadzą do wzrostu wartości pojazdu.

(sprzeciw od nakazu zapłaty z 30 grudnia 2013 r. k. 34 – 36)

Pismem z dnia 11 grudnia 2014 r. powód rozszerzył powództwo z kwoty 22.510,23 zł do kwoty 24.306,44 zł tj. o kwotę 1.796,21 zł.

(pismo procesowe pełnomocnika powoda k. 111)

Na rozprawie w dniu 11 czerwca 2015 r. pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych także w zakresie rozszerzonej części powództwa od dnia 12 kwietnia 2014 roku.

(protokół rozprawy z 11 czerwca 2015 r. k. 137)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 marca 2013 r. doszło do kolizji drogowej z winy uczestnika ruchu drogowego ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego – J. S.. W kolizji został uszkodzony pojazd należący do powoda. Powód zgłosił szkodę ubezpieczycielowi dnia 11 marca 2013 r.

(bezsporne, raport zgłoszenia szkody – akta szkodowe)

Decyzją z dnia 26 kwietnia 2013 r. pozwany przyznał i wypłacił powodowi odszkodowanie w wysokości 13.875,77 zł.

(decyzja do szkody nr (...) k. 27)

Pismem z dnia 26 lipca 2013 r., doręczonym pozwanej w dniu 30 lipca 2013 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 22.510,23 zł tytułem dalszego odszkodowania za szkodę spowodowaną w dniu 7 marca 2013 r.

(wezwanie do zapłaty k. 25, potwierdzenie doręczenia przesyłki k. 26 i verte)

Aktualnie w realiach wolnego rynku istnieje możliwość użycia w naprawie pojazdu części nie opatrzonych logo producenta pojazdu. W świetle przepisów unijnych producenci pojazdów mają obowiązek udostępniania warszatom nieautoryzowanym informacji związanych z naprawami – technologią, narzędziami itd. Przepisy te dopuszczają montaż tzw. części alternatywnych (bez logo producenta), ale tylko za zgodą właściciela pojazdu. Części alternatywne mogą w ogólnym zarysie przypominać kształtami część oryginalną, ale dopiero w trakcie montażu okazuje się, czym

faktycznie różnią się od części za jakość których odpowiada producent pojazdu. Zwykle wykonywane są również z materiałów o niższej jakości, nie są zabezpieczone antykorozyjnie, a elementy z tworzyw sztucznych często bardzo szybko zmieniają barwę pod wpływem czynników atmosferycznych. Przy sprzedaży części nieoryginalnych nie są standardowo załączane certyfikaty potwierdzających ich zgodność z normami producenta pojazdu.

Koszt naprawy powypadkowej samochodu marki M. (...) nr rej. (...) przy zastosowaniu cen części oryginalnych dla tego pojazdu i średniej stawki za roboczogodzinę stosowanej przez firmy naprawiające pojazdy powypadkowe w regionie (...) w roku 2003 w wysokości 100 zł netto ustalony został na kwotę 38.182,21 zł.

W bazie danych cen części firmy (...) brak jest części zamiennych do przedmiotowego pojazdu oznaczonych symbolem Q.

Szacunkowa wartość rynkowa samochodu na dzień zdarzenia szkodzącego wynosiła 86.100 zł brutto.

Szacunkowa wartość rynkowa samochodu po jego naprawieniu przy użyciu części oryginalnych uwzględniając fakt wcześniejszej naprawy wyniosła 77.500 zł.

Pojazd był dostosowywany do ruchu prawostronnego. Dostosowanie takie związane jest z przejściem przez pojazd badań technicznych, które mają na celu sprawdzenie czy elementy pojazdu pozwalają bezpiecznie korzystać z niego w realiach ruchu prawostronnego. Pojazd przerobiony z ruchu lewostronnego na ruch prawostronny ma takie same cechy i walory jak taki, który nie był przerabiany.

Określenie stałej i precyzyjnie opisywalnej liczbowo tendencji – parametru jest praktycznie niemożliwe, gdyż stanowi to bardzo wąski fragment rynku.

Wycena wartości pojazdu dokonana przez biegłego nastąpiła już przy uwzględnieniu korekty z tytułu przełożenia kierownicy do ruchu prawostronnego w kwocie 15.000 zł.

(opinia biegłego sądowego P. K. k. 69 – 102, opinia uzupełniająca biegłego k. 126-128)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z załączonych do akt sprawy dokumentów oraz akt szkodowych, nie budzących wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Ustalając zakres uszkodzeń pojazdu, uzasadniony koszt naprawy pojazdu jak również jego wartość sprzed kolizji i po kolizji Sąd oparł się w pełni na opiniach biegłego P. K.. Sąd uznał, że złożone do akt sprawy opinie biegłego są rzetelne, fachowe i jako takie w pełni przydatne dla celów dowodowych. Opinie zostały sporządzone zgodnie z określoną tezą dowodową, w oparciu o wnikliwą analizę akt sprawy, załączonych akt szkodowych i własnych ustaleń biegłego, zaś wszelkie zgłaszane przez stronę pozwaną wątpliwości i zastrzeżenia dotyczące pierwszej opinii pisemnej z dnia 9 września 2014 r. zostały wyjaśnione w pisemnej opinii uzupełniającej z dnia 25 lutego 2015 r. W szczególności biegły odniósł się do kwestii modernizacji pojazdu w zakresie układu kierowniczego z prawostronnego na lewostronny oraz związanej z tym korekty wartości pojazdu.

W konsekwencji Sąd uznał opinie biegłego za rzetelne źródło informacji specjalnych potrzebnych w sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W niniejszym postępowaniu pozwany nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności, a jedynie wartość szkody podlegającej naprawieniu. Stąd też rozstrzygnięcie sprawy sprowadzało się w istocie do ustalenia wysokości należnego powodowi odszkodowania z tytułu uszkodzenia pojazdu na skutek kolizji z dnia 7 marca 2013 r.

Podstawą żądania strony powodowej jest przepis art. 822 k.c., zgodnie z treścią którego przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania

za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający. Przy czym umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Powrót do zasad ogólnych oznacza przede wszystkim ukształtowanie odpowiedzialności na zasadzie winy kierującego pojazdem sformułowanej w przepisie art. 415 k.c. Ze względu jednak na fakt, iż ustawodawca polski wprowadził obowiązkowe ubezpieczenie komunikacyjne, odpowiedzialność za posiadacza mechanicznego środka komunikacji przejmuje ubezpieczyciel. W myśl przepisu art. 19 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, U.czeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) osoba poszkodowana

w wypadku ma prawo dochodzenia roszczenia odszkodowawczego bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Nadto, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz pojazdu lub kierujący jest zobowiązany – na podstawie prawa – do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m.in. utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (por. art. 34 ust. 1 ww. ustawy).

W świetle art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzą reguły dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody (zwłaszcza art. 361-363 k.c.). Jednakże wyłącznym sposobem naprawienia szkody na podstawie odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych jest odszkodowanie pieniężne. Dla spełnienia swej roli wysokość odszkodowania powinna pokrywać wszelkie celowe i uzasadnione ekonomicznie wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Do wydatków spełniających te kryteria zaliczone zostały koszty nowych części zamiennych, niezbędnych do naprawy pojazdu (por. uchwała w składzie siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112). Wątpliwości czy nowe części zamiennych powinny być oryginalnymi częściami zamiennymi sygnowanymi logo producenta czy też częściami zamiennymi o porównywalnej jakości przesądził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012 r. (III CZP 85/11, Lex nr 1218190) w którym stwierdził, że w przypadku uszkodzenia tych części pojazdu, które przed uszkodzeniem były częściami oryginalnymi sygnowanymi logo producenta, należy uwzględniać ceny nowych części oryginalnych, zaś pomniejszenie ich wartości o wartość zużycia uszkodzonych części dopuszczalne jest jedynie wówczas, gdyby uwzględnienie nowych części w znaczny sposób zwiększało wartość całego pojazdu. Zaprezentowane stanowisko Sądu Najwyższego zasługuje na pełną aprobatę. Punktem wyjścia przy ocenie wysokości odszkodowania powinny być ceny nowych części zamiennych sygnowanych logo producenta. Takie bowiem części co do zasady zapewniają przywrócenie pojazdu do stanu sprzed uszkodzenia, to znaczy do takiego stanu, w którym pod względem użytkowym, estetycznym i technicznym pojazd będzie zaspokajał potrzeby poszkodowanego. Jeśli zaś ubezpieczyciel chciałby podważyć wysokość tak ustalonego odszkodowania, wykazując przykładowo, że ze względu na wiek pojazdu lub jego stan sprzed uszkodzenia odszkodowanie to będzie zawyżone, powinien to wykazać, w tym bowiem zakresie to na nim spoczywa ciężar dowodowy. Dopiero wówczas przy ocenie sposobu obliczania wysokości odszkodowania należy brać pod uwagę, jakie części znajdowały się w pojeździe przed uszkodzeniem, czy były wcześniej naprawiane lub wymieniane, jak długo były eksploatowane oraz jaki jest wiek pojazdu (por. postanowienie Sądu Najwyższego III CZP 85/11).

Sąd ustalił wysokość kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu w oparciu o opinię biegłego P. K. przy uwzględnieniu zastosowania nowych oryginalnych części zamiennych. Zdaniem Sądu wyprowadzone przez biegłego wnioski co do ogólnych zasad wyliczenia kosztu naprawy samochodu powoda są zasadne w świetle wskazań wiedzy technicznej i zasad doświadczenia życiowego oraz zostały przez biegłego klarownie przedstawione i umotywowane. Jak zostało wskazane powyżej, wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego obejmują koszt nowych oryginalnych części zamiennych, jeśli ich użycie było konieczne do naprawienia uszkodzonego pojazdu. Przywrócenie uszkodzonemu przedmiotowi waloru stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu go do stanu używalności w

takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody (por. wyrok SN z 20.10.1972 r., II CR 425/72; uchwała SN z 12.04.2012 r., sygn. III CZP 80/11). Podkreślenia w ocenie Sądu wymaga fakt podniesiony przez biegłego w opinii podstawowej, iż tylko części oryginalne dają rękojmię należytej jakości i trwałości funkcjonowania uszkodzonego samochodu. Brak jest uzasadnienia

do obarczania poszkodowanego koniecznością korzystania z tańszych i mniej skutecznych zamienników mogących potencjalnie zmniejszyć komfort i bezpieczeństwo korzystania z naprawianej rzeczy.

Co więcej w analizowanej sprawie biegły jednoznacznie wskazał, że w stosunku do pojazdu powoda nie ma fizycznej możliwości wymiany części na inne niż oryginalne sygnowane logo producenta wobec tego, że takie części (Q – bez logo producenta ale wytwarzane na tej samej linii produkcyjnej) nie są dostępne na rynku. Z tego względu wyłączną podstawą dla przyjęcia wysokości odszkodowania powinny być ceny dostępnych na rynku oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta.

Zakwestionowanie opinii biegłego sądowego P. K. w zakresie ustalenia wartości pojazdu w związku z dostosowaniem go do ruchu prawostronnego ograniczyło się wyłącznie do twierdzeń strony pozwanej, nie popartych żadnym dodatkowym materiałem dowodowym. Nadto strona pozwana po uzupełnieniu opinii przez biegłego nie zgłosiła do niej dalszych zastrzeżeń co w ocenie Sądu oznacza, iż przedmiotowa opinia przestała być przez stronę pozwaną kwestionowana.

Wobec wskazanych wyżej okoliczności ustalenie wysokości odszkodowania w oparciu o koszt naprawy pojazdu z użyciem nowych części oryginalnych z logo producenta było w niniejszej sprawie uzasadnione i konieczne. Kwota odszkodowania należna powodowi wynosi więc 24.306,44 zł, co stanowi różnicę między ustalonym przez biegłego sądowego P. K. kosztem naprawy uszkodzonego pojazdu – 38.182,21 zł, a kwotą wypłaconą powodowi przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego – 13.875,77 zł.

Sąd orzekł o odsetkach na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.), zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Według zaś art. 14 ust. 2, w przypadku gdyby wyjaśnienie w tym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania.

Bezspornym w sprawie jest, iż szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi dnia 11 marca 2013 r., w terminie 30 dni pozwany nie zawiadomił powoda o trudnościach bądź przeszkodach w zaspokojeniu jego roszczenia dlatego też należy przyjąć, iż termin do wypłaty odszkodowania w niniejszej sprawie upłynął 11 kwietnia 2013 r. Żądanie powoda zasądzenia odsetek od dnia 12 kwietnia 2013 r. jest więc zasadne i zasługiwało na uwzględnienie.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy. Strona pozwana przegrała proces w całości, a zatem jest ona obowiązana zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty postępowania, na które złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 1.126 zł, opłata sądowa od rozszerzonej części powództwa – 90 zł, koszty zastępstwa procesowego

w postępowaniu w kwocie 2.400 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz.U.2013.490 z dnia 2013.04.23), opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł. Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie 2. sentencji wyroku.

Na podstawie art. 83 ust. 1 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 z dnia 2014.08.01) Sąd nakazał pobrać od pozwanego nieuiszczone koszty sądowe w wysokości 733,60 zł, które zostały tymczasowo wyłożone ze Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi pomniejszając je o niewykorzystaną część zaliczki na poczet opinii biegłego (797,66 zł - 64,06 zł).